

РЕШЕНИЕ

№ 659

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12480** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу съдебно решение № 20236466/27.10.2020 г. по нахд. № 4953/2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 99-ти с-в, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 22-006329/13.01.2020 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (ДИТ – С.), с което на касатора за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на основание чл. 416, ал. 5 от КТ е наложено административно наказание-имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за неизпълнение на даденото с Протокол за извършена проверка № ПР 1922317/02.08.2019 г. задължително предписание № 2, като е намален размера на санкцията от 2 000 лв. на 1 500 лв.

С жалбата се иска отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно. Излага доводи, че не е извършил вмененото му с наказателното постановление нарушение, а съдът неправилно е приел за установена изложената в административния акт фактическа обстановка. Счита, че не е установено по категоричен начин по чия вина е изгубена трудовата книжка, поради което даденото задължително предписание е негодно за изпълнение. Навежда аргументи, че поради

нередовно връчване на административния акт, правото му на защита е накърнено. Твърди, че са налице предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да отмени обжалваното решение и измененото с него НП.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда“ – С. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XII-ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства показанията на свидетеля - актосъставител Д. Д. И., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях, е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установил е, че безспорно е осъществен съставът на нарушението, като имуществената санкция в размер на 2 000 лв. следва да бъде редуцирана до минималния размер от 1 500 лв. с оглед липсата на обстоятелства, които да налагат определяне на санкция над минималната. Приел е, че не са налице основания за приложение нормата на чл.415в КТ и чл. 28 от ЗАНН.

Пред настоящата съдебна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от въззивния съд фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства. Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящия съдебен състав, поради което не следва да се повтарят.

Процесното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на пълномощията му и в предвидената от закона писмена форма. Съдът не установи твърдените от касатора нарушения на административно- производствените правила при издаването на АУАН и НП. Правилното или неправилното приложение на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН се отнася само до допустимостта на жалбата срещу наказателното постановление и нейната срочност, поради което не влече неговата незаконосъобразност и не е основание за отмяната му. Ненадлежното връчване на административния акт не води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице, тъй като същото е упражнено в пълна степен при провеждане на съдебното производство.

Разпоредбата на чл. 7, ал. 3 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж е императивна, особена характеристика, на която е, че нарушаването ѝ се осъществява чрез бездействие, като неспазването на задълженията произтичащи от нея, дава основание, по преценка на контролните органи (арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ) за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание” по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, което след като е влязло в сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено, то след изтичане крайния срок за изпълнението му в случая на 02.09.2019 г., то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено. Времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението могат да бъдат изведени от установителната част на НП, поради което процесуалните права на дружеството не са нарушени.

Не е спорно между страните, че предписанието не е било обжалвано и е влязло в сила. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините довели до неизпълнение на даденото предписание, в т.ч. и липсата на вина за загубването на трудовата книжка. Последното касае законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежи на проверка в процедурата по оспорването му, не и в настоящото производство. Следователно и с оглед липсата на доказателства за противното, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указан срок, е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Към момента на извършване на последваща проверка, по изложените по-горе съображения правилно е прието, че не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, осъществен е състава на вмененото административно нарушение. Правилно районният съд е изменил наложеното наказание като е намалил размера му до законоустановения минимум, предвид факта, че няма изложени никакви мотиви за определяне размера на имуществената санкция, в по-висок от минимално предвидения. Законът посочва границите на имуществената санкция, но във всички случаи, когато тя не е определена на законовия минимум следва да се изложат съображенията за това. В случая безспорно се установи, че от страна на касатора е осъществен състава на вмененото административно нарушение, като правилно въззивният съд е редуцирал наложената имуществена санкция до минимално предвидения в закона размер по чл. 415 ал.1 от КТ, предвид липсата на данни предходни нарушения.

Съдът споделя и доводите на СРС, за липса на основания за приложение на института „маловажен случай“. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. В настоящият случай, както правилно е приел въззивният съд не са налице предпоставките за приложението на чл. 415в КТ, а именно нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс. По делото не се устави и до момента от страна на работодателя да е изпълнено даденото задължително предписание.

С оглед извършената проверка, настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл. 348 от НПК, за отмяна на обжалвания съдебен акт. Решението е съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на касатора не следва да се присъждат разноски. При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл. 144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20236466/27.10.2020 г. по нахд. № 4953/2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 99- ти с-в.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ИА „Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

